

ענג שבת

בס"ד

ערב שבת קודש

עלון דו שבועי

פרשת: שופטים - כי תצא

ר' באלול ה'תשע"ב (24.08.2012)

יוצא לאור ע"י העמותה להשרשת ערכים יהודיים לאומיים

עלון מס' 23 (1072) (שנה עשרים ושש)

מועדי השבת שופטים
ער"ש מוצ"ש

יום	18.37	19.49
ת"א	18.52	19.51
חיפה	18.44	19.51
ב"ש	18.54	19.52
אילת	18.47	19.50

זמני היום והלימודים היומיים:

משת שופטים - יום ו'	(אופק ת"א)
עלות השחר	4.36 - 4.41
זמן הנחת תפילין	5.06 - 5.11
הנץ החמה (מישור)	6.12 - 5.16
הנץ החמה (הנראה)	6.16 - 6.20
ס"ז ק"ש מג"א	8.39 - 8.41
חצות היום	12.43 - 12.41
מנחה גדולה	13.16 - 13.13
שקיעת החמה	19.13 - 19.06
צאת הכוכבים ב'	20.03 - 19.56

דף יומי: ברכות כד - ל

מועדי השבת כי תצא
ער"ש מוצ"ש

יום	18.28	19.40
ת"א	18.44	19.42
חיפה	18.35	19.42
ב"ש	18.46	19.42
אילת	18.39	19.40

זמני היום והלימודים היומיים:

משת כי תצא - יום ו'	(אופק ת"א)
עלות השחר	4.42 - 4.47
זמן הנחת תפילין	5.12 - 5.17
הנץ החמה (מישור)	6.17 - 5.20
הנץ החמה (הנראה)	6.21 - 6.24
ס"ז ק"ש מג"א	8.41 - 8.42
חצות היום	12.41 - 12.38
מנחה גדולה	13.13 - 13.10
שקיעת החמה	19.04 - 18.57
צאת הכוכבים ב'	19.54 - 19.47

דף יומי: ברכות לא - לז

לזמנים נוספים בכל הארץ שלח את המילה "מון" ובקשתך למספר 1315.

לדוגמא: "זמן שקיעה מחר בטבריה"

את העלון ניתן למצוא באתר www.yeshiva.org.il

וגם באתר מורשת בקטגוריית עלוני שבת ב"מידע יהודי" www.moreshet.co.il

יור"ד העמותה והעורך ער"ד שמואל חן כתובת: רח' בלוך 3, ת"א טל: 5234063 - פקס: 03-5234054

דוא"ל: smuladv@netvision.net.il

דפוס: אקסטרה פרינט 50-54-1700

עבירה גוררת עבירה, אך יש תחנות יציאה

74 מצוות מופיעות בפרשת 'כי תצא', המספר הרב ביותר בפרשה אחת בתורה. חלקן נראות אקראיות במיקומן, ואילו אחרות יוצרות קשר סדרתי. על אלה שבתחילת הפרשה אמרו חז"ל שיש ביניהן קשר המלמד על רצף דינאמי של התדרדרות, והם החילו עליהן את העיקרון: "מצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה" (אבות ד, ב). כך שנו רבותינו: "וראית בשביה אשת יפת תאר... מה כתיב אחריו? כי תהיין לאיש שתי נשים - שתי נשים בבית, מריבה בבית... מה כתיב אחריו? כי יהיה לאיש בן סורר ומורה... ומה כתיב אחריו? וכי יהיה באיש חטא משפט מות והומת... למדנו שעבירה גוררת עבירה" (תנחומא (בבב), תצא, א).

חכמים טבעו כאן עיקרון מכונן לחיים, המוכר לכולנו מתחומים שונים הנוגעים לאופי חיינו ולאיותם. איבוד קל של שליטה עצמית עלול לגרום בעקבותיו התדרדרות מהירה וגורפת. כך, למשל, כאשר אדם מתחיל לאכול דבר מה קטן שאסור לו - הוא עלול במהרה לבוא לידי איבוד שליטה ולאכול עוד ועוד וסופו להתייאש משמירת בריאותו כליל. התופעה בולטת בתחום ההתמכרויות, כאשר אדם מתחיל לשתות מעט אלקוהול, לעשן סיגריות או לצרוך סמים, אט אט הוא מתמכר עד שאינו מסוגל לחדול. בהמשך הוא מתפתה לגנוב על מנת להשיג את הדרוש לו, ולבסוף הוא אף נהיה אלים כתוצאה ממחסור או מאובדן צלילות הדעת.

התופעה של עבירה גוררת עבירה משקפת תפקיד חשוב גם במגרש החברתי. כאשר אדם אינו שולט בכעסו, הוא עלול לבוא לידי פגיעה בולת, ומכאן תחיל שרשרת התדרדרות במערכות היחסים שרק תלך ותצבור תאוצה במדרון. לא רק עבירה גוררת עבירה, אלא גם אורירה גוררת אורירה. כאשר נוצרת אורירה עכורה בין הבריות, אף היא מתחילה בדרך כלל בדברים של מה בכך, אך עלולה היא להוביל מדחי אל דחי.

מה ניתן לעשות אם כבר נמצאים בעיצומו של תהליך הירידה? אמחיש את הפיתרון שברצוני להציע באמצעות סיפור קצר על יהודי שהגיע אל הרב בבקשת עצה. לדבריו, הוא מעוניין לעשות תשובה על כך שהוא מזלזל בנטילת ידיים. שאל אותו הרב: "האם שבת אתה שומר?" "לא", ענה האיש מבלי למצמץ. "האם אתה שומר על טהרת המשפחה?" "לא ולא", ענה אותו אדם בהחלטיות. "ומה בדבר כשרות, האם אתה שומר כשרות?" "גם זה לא", אמר האיש לתדהמת הרב. "אם כך, מדוע דווקא על נטילת ידיים אתה רוצה לעשות תשובה?" "זה פשוט מאוד" הסביר אותו יהודי, "מהזלזול במצווה הזו התחילה כל ההתדרדרות שלי".

אכן, כאשר תהליך הירידה מצוי כבר בעיצומו יש לבדוק את נקודת הראשית שלו, ולהתחיל לתקן מאותו שורש. אם נוצרו לדוגמה עימותים לא בריאים בין בני אדם, יש לבדוק מה היו הנושאים מהם הכל התחיל, ולטפל בהם ביחד על מנת לתקן את השורש. יש לחזור לנקודות המוצא בהן נוצר המצב השלילי, ולהתמודד בדרך שונה לחלוטין מזו בה הלכו בפעם הראשונה.

המסורת היהודית לימדה אותנו שיש לאדם יכולת להתחיל מחדש. זוהי המשמעות של חודש התשובה, שבסופו מתחילה שנה חדשה. בעלי מוסר פירשו את השם "אלול" מלשון התבוננות וחיפוש. הם ציינו שאת המילים "יתורו את הארץ", תירגם אונקלוס: "ויאללו ית ארעא". התחלה קטנה של תהליך שינוי יכולה להוביל אף היא לדינאמיקה של התקדמות חיובית והולכת ומואצת ומועצמת. על דרך זו הצביעו חכמים על שורה של מצוות בפרשתנו שמתקיימים בהן העיקרון "מצווה גוררת מצווה" (תנחומא, שם). אפשר ששמות הפרשות הנקראות בחודש אלול רומזים לתהליך השינוי המתבקש: ראה את מעשיך, אחר כך שופטים - הפעל את כוח השיפוט באשר לשינוי הנדרש, כי-תצא מהרוטינה בא אתה נמצא תוכל לקיים כי-תבוא אל תוך זרימת חיך מנקודה חדשה, ואז תתייצב לפני ה', ותלך ותתקדם מדרגה לדרגה.

הרב דר' רונן לוביץ, אוניברסיטת חיפה, רב הישוב ניר עציין

העלון מוקדש לזכר ולע"נ **חיים בן שלמה אבישי ז"ל**, נפטר במוצ"ש פרשת שופטים, ב-ג' באלול תשס"ג. יהי זכרו ברוך!

בס"ד

מפעל תפילין

יצור בחי תפילין גסות מהודרות בכל הנוסחאות

להתייעצות ולהזמנה: 09-8870673

בשנת הרב חנה שאול קליין שלי"ט א"מ מוצ"ב בד"ץ דמרון הגד"ש ואונר שלי"ט א"מ

בדיקת תפילין ותקונים במקום עורכים בדיקת מחשב למזוזות, פרשיות וכו'.

לפניה, להתיעצות ולהזמנה: 09-8870673

זה הזמן ללמוד מהגדולים איך שוחים בתקשורת!

מסלולי לימוד והתמחות מעשית

- תקשורת: רדיו ועיתונאות
- פרסום: יחסי ציבור, פרסום ודוברות

מכון שופר ורדיו קול ברמה מציגים: מסלולי לימוד מקצועיים בתקשורת ופרסום, המשלבים התנסות מעשית באולפני רדיו קול ברמה וסיורים במערכות עיתונים ואולפנים נוספים. הקורסים מועברים ע"י אנשי תקשורת בכירים ומנוסים. משך הקורס: 5-3 חודשים, בסיומו מקבלים הבוגרים תעודת גמר. הצטרפו למאות בוגרי מכון שופר שהשתלבו בתעשיית התקשורת

כריש בפוטנציאל?

מכון שופר ללימודי תקשורת - 03-9678555 | www.dapeshofar.co.il | sfr@bezeqint.net

נאות דשא נופש, אירוח ותרבות ארגון שבתות עיון ושבת חתן

ראש השנה תשע"ג

בבית הארחה המחודש רמות שפירא מושב בית מאיר **כט אלול עב - ב' תשרי עג 16-18.9.12 - שני לילות.** 3 מנינים, שעורים והרצאות, בעלי תפילה ותקיעה מיוחדים פנסיין מלא כשרות מהדרות

סוכות תשע"ג

בבית הארחה המפואר בית וגן ירושלים **די-יז בתשרי עג 30.9-3.10.2012 שלושה לילות.** אפשרות לשני לילות ראשונים. פנסיין משולב. 3 מנינים, שעורים והרצאות, כשרות מהדרות - סוכות מהדרות

שמעון: נייד 052-3611441, פקס 08-9268663

שבת פרשת שופטים

ההפטרה: "אנכי אנכי" (ישעיהו נא, יב).

במנחה פרקי אבות: א'

שבת פרשת כי תצא

ההפטרה: "רני עקרה" (ישעיהו נד, א). ומוסיפים "עניה סוערה" (שם מפסוק יא ואילך)

במנחה פרקי אבות: ב'

הראוי להיות ש"ץ לסליחות (ולימים נוראים)

לכתחילה יש לדקדק ולבחור ש"ץ לאמירת סליחות ולימים נוראים, איש הגון, גדול בתורה ובמעשים טובים, וראוי שיהיה בן שלושים (במשנה ברורה תקפא, יב מציין שמגיל שלושים היה ראוי בן לוי לעבודה בבית המקדש, ותפילה כנגד עבודה), ויהיו לו בנים, שאז לבו נכנע יותר (משנה ברורה תקפא, א ברמ"א). בהמשך במשנה ברורה (שם ס"ק יג) אומר "מיהו כל ישראל כשרים להיות ש"ץ", אבל אומר שקודם לכולם בן תורה וירא ושמים, רק שיהיה מרוצה לציבור המתפללים. ואם יש חשש למחלוקת לא יהיה ש"ץ, אף שמחמת כן יתפלל אדם שפחות הגון, אבל מרוצה לציבור (משנה ברורה שם).

הרמ"א ציין שיש מקומות נוהגים שש"ץ העובר לפני התיבה בסליחות, יעבור לפני התיבה בכל תפילות היום. (ראה גם משנה ברורה שם, יד). הנימוק הוא שלא יראה כאילו שמזלזלים בתפילות לעומת הסליחות, שרק יש להם לחזור אחרי הגון וגדול בתורה. לדעת המגן אברהם הוא אפילו קודם למוהל ולאבל. בערוך השולחן (תקפא, ו) כתב שאין נוהגים מנהג זה.

עוד על אמירת הסליחות

ש"ץ לאמירת סליחות צריך להתעטף בטלית (משנה ברורה שם בס"ק ו) ויברך. אם מדובר על לפני הזמן (עד שיכיר את חבריו במרחק ארבע אמות), מוטב שיקח טלית מחבירו ויכוון דלוקחו רק לכבוד אמירת הסליחות, ואז יצא מספק ברכות, שבאופן זה לדברי הכל אין צריך לברך על הטלית (משנה ברורה יד, יא. תקפא, ו).

ראוי להדגיש בענין הברכה על עטיפה בטלית: אם אין לו טלית של חבר, יתעטף בטלית שלו בלי ברכה, וכשיאיר היום ימשש בציציות ויברך עליה (משנה ברורה יח, ג ברמ"א וס"ק יא. תקפא בשער הציון ה). גם לאחר שהגיע זמן חיוב בציצית, במשך כל השנה, כשלוקח טלית של חברו, יכוון שלוקחו רק לכבוד אותו ארוע משאילו למלבוש שבגינו לקח הטלית ולא התכוון לקנותו (כמו בנטילת ארבע מינים למשל), ואז לכל הדעות לא יברך עליה. טלית של בית הכנסת דינו כטלית שלו (משנה ברורה יד, יא). במשנה ברורה שם בביאור ההלכה שטלית של ציבור צריך לברך עליה. אך בהמשך הביאור ההלכה מוסיף שאפשר שאם התעטף בטלית של ציבור לזמן מועט מפני כבוד התורה (כמו לעליה לתורה במנחה בשבת) אין זה לבישה המחייבת לברך.

טוב לעמוד בשעת אמירת הסליחות (מטה אפרים תקפא, יח).

אין לומר י"ג מידות טרם חצות הלילה. כמו כן לא נופלים אפיים בלילה. לכתחילה יש להמתין עד סמוך להנץ החמה. מכל מקום יש מתירים ליפול מחצות הלילה (שולחן ערוך קלא, ג. משנה ברורה יח-יט). אפשר, וכך צריך לנהוג, לומר את הפסוקים מבלי ליפול אפיים טרם חצות.

המתפלל ביחידות יכול לומר כל הסליחות, מלבד י"ג מידות, אבל יכול לאמרה בניגון ובטעמים כקורא בתורה. גם את הבקשות הנאמרות בארמית לא יאמר המתפלל ביחידות, (משנה ברורה תקפא, ד). (ראה בהרחבה בעלון פרשת ראה).

עיקר התפילה: בעל לקט יושר (חלק א, עמ' קכח) כתב מדרשה של רבו: "ואמר, מקצת בני אדם עומדים לסליחות ואחר כך הולכים לצרכיהם, או ישינים ולא באו לבית הכנסת לברכו ולקדושה. הם טועים, כי התפילה בכל יום באה במקום התמיד, והיא עיקר יותר מהסליחות, כי הסליחות אינם באים רק כדי שיהא התפילה לרצון..."

ברכות השחר קודם סליחות

קודם תחילת אמירת סליחות יש לברך ברכות התורה (משנה ברורה מו, כז. מטה אפרים תקפא, יב). יברך ברכה על נטילת ידיים ויסמוך לברכה זו ברכת אשר יצר (משנה ברורה סימן ו', יב) ואלוקי נשמה (שם ס"ק יב).

אם קם לסליחות קודם עלות השחר אף שכבר נטל ידיו וגם בידך על נטילת ידיים כנ"ל, עליו ליטול ידיו שנית לאחר עלות השחר (לא צריך לעשות זאת באמצע הסליחות כשהגיע זמן עלות השחר אלא ימתין עד אחרי הסליחות). אך לא יחזור לברך שנית (משנה ברורה ד, יד וברמ"א). אם לא ברך על נטילת ידיים קודם עלות השחר, כלומר אם נטל ידיו קודם עלות השחר, קודם הסליחות ולא ברך, אז יצא ידי חובת נטילת ידיים שקם מהשינה, וגם אם לא ברך הפסיד כבר את החיוב "וצונו" (על נטילה בהשכמה) וספק ברכות להקל. כתב שם במשנה ברורה (ס"ק לג) שיעשה צרכיו קודם התפילה כדי שיתחייב בברכה ואז יטול ידיו שנית ויברך על נטילת ידיים.

תקיעת שופר

מיום השני של ראש חודש ב-א' אלול התחלנו, כמנהג הנפוץ, לתקוע בשופר. בכל יום אחרי תפילת שחרית. כדי להזהיר את העם על יום הדין הקרב ובא ולעוררם לתשובה, שכן טבע קול השופר להחריד הלב. הרמב"ם (הלכות תשובה, פרק ג, הלכה ז): 'אף על פי שתקיעת שופר בראש השנה גזירת הכתוב, רמז יש בו, כלומר - עוררו עורו ישינים משנתכם, והקיצו נרדמים מתרדמתכם - וחפשו במעשיכם, וחזרו בתשובה, וזכרו בוראכם.'

ידוע כי כבר בשנה הראשונה לצאת בני ישראל ממצרים, כשעלה משה רבינו להר בראש חודש אלול לקבל את הלוחות השניים, תקעו בשופר במחנה - להודיע לכל ישראל, שמשא עלה למרום - שלא יבואו לטעות עוד אחרי עבודה זרה. וכן הוא בפרקי דרבי אליעזר (פרק מו): 'בראש חודש אלול אמר הקב"ה למשה: 'עלה אלי ההרה' (דברים י, א), והעבירו שופר בכל המחנה שהרי משה עלה לה, שלא יטעו עוד אחר עבודה זרה, והקב"ה נתעלה אותו היום באותו שופר, שנאמר (תהלים מז, ו) 'עלה אלקים בתרועה', ועל כן התקינו חכמים שיהיו תוקעים בשופר בראש חודש אלול בכל שנה ושנה". מכאן נהגו לתקוע בראש חודש אלול, כדי להזכיר את עלייתו של משה להר, אחרי ששבו בני ישראל מחטאי העגל, ולסוף ארבעים יום נתכפר להם וניתנו להם ברוצן הלוחות השניים. המקובל במנהג זה הוא שתוקעים לאחר התפילה תקיעה-שברים-תרועה-תקיעה. אך יש נוהגים לתקוע תקיעה-שברים-תרועה-תקיעה, תקיעה-שברים-תקיעה, תקיעה-תרועה-תקיעה.

עשה מעקה ואל תנח מכשול

אמר ר' חנינא: אין אדם נוקף אצבעו מלמטה, אלא אם כן מכריזין (גזרים) עליו מלמעלה. שנאמר 'מה' מצעדי גבר כווננו' (וכן נאמר) 'אדם מה יבין דרכו' ". (חולין ז, ב) כלומר, כל מה שעושה האדם לא מבינתו הוא, אלא משמים מכוונים דרכו. אף על פי כן צריך האדם לדעת לכלכל נכון מעשיו ולשמור עצמו מכל משמר שהרי כבר צונו יתברך "ונשמרתם לנפשותיכם". ולא קשה. הרי הקב"ה קבע יסודות העולם על עמודי הטבע. אמנם הקב"ה חנן בני אדם ונפח בהם נשמת חיים, אבל הוא שעבד הגוף לטבע. הטבע יעשה פעולתו אם לא נשמר ממנו. אין ולא יכול להיות שאדם יקפוץ מקומה עשירית של בנין גבוה ללא מצנח ויצפה לצאת בריא ושלם. כך כדי להסיר מכשול צוותה אותו התורה "ועשית מעקה לגגך" ובאותו מקום גם הזהירה במצוות לא תעשה: "ולא תשים דמים בביתך" (כב, ח). על כך נאמר בספר החינוך (מצוה תקמו): "והרבה דברים אסרו זכרונם לברכה, כדי להשמר מן הנזקים ומן המקרים הרעים, שאין ראוי לו לאדם שיש בו דעה לסכן בנפשו, ועל כן ראוי שיתן לבו לכל הדברים שאפשר להגיע לו נזק בהם. והעובר עליהם חייב מכת מרדות דרבנן. מה שאמרו שלא יניח אדם פיו על הסילון (צינור המקלח מים) וישתה, וכן לא ישתה מן הנהרות והאגמים, שמא ישתה עלוקה... וכמו כן אסרו שלא יתן אדם מעות לתוך פיו, שמא יש עליהן רוק יבש של מוכה שחין, או מצורעין, או זעה..."

המעניין הוא שחובת השמירה על הגוף מוזכרת בספר החינוך על ועשית מעקה לגגך, לא תשים דמים בביתך. הפסוק המופיע בפרשת ואתחנן, "ונשמרתם מאד לנפשותיכם" (ד, ט). לא מופיע כמצוה נפרדת כאחת המצוות מתרי"ג בספר החינוך. נכון שהפסוק "ונשמרתם" מופיע כמשלים את הפסוק: "ללמד אתכם חקים ומשפטים לעשותכם אתם בארץ אשר אתם עברים שמה לרשתה. ונשמרתם מאד לנפשותיכם כי לא ראיתם כל תמונה..." כלומר, במקום שמופיע הציווי "ונשמרתם" הכוונה היא רוחנית - ההתמודדות עם הסכנות הרוחניות של ארץ ישראל. הכוונה שלנו כיום לשאת פסוק זה כדגל גם בנושא הזהירות הפיזית תופשת בתודעת הציבור "ונשמרתם" היא שמירה כללית שעל האדם לשאת במשך כל חייו. בפרטים עשה (מעקה לגגך) ואל תעשה (דמים בביתך), הגבר את השמירה וצמצם את הסיכונים וזה יעזור להשמר לנפשותיך.

ההתנהלות היום-יומית מזמנת מפגשים עם מפגעים בדרך ובסביבה. מפגשים אלה טומנים בחובם סכנות שלעיתים אין אנו מודעים להן. על מנת להתנהל בבטיחות בסביבות שונות תוך שמירה על חיי הפרט והזולת נדרשת מאיתנו העלאת מודעות קצת יותר גבוהה לצורך בזיהוי סכנות הטמונות בסביבה. אין כל ספק שנהיגה שלא כחוק, השתוללות בכביש, נהיגה בשיכרות וכדו' יוצרת סכנה מוחשית ובוטחה לסביבה. גם מעבר באור אדום וחציית כביש לא נכונה יוצרת סכנה מוחשית. חובה על כל אחד מאיתנו לשמור על זולתו שלא יסתכן. גם אם מישורו יחשוב שהוא אחראי על עצמו וגופו ונניח לו, הרי שבחובת הזהירות בדרכים תמיד ישנה פגיעה גם בסביבה גם במישהו נוסף. יש כאן גם מחויבות לקדושת החיים של צד שלישי תמים.

"שופטים ושופרים תתן לך". (טז, יח) - יש כאן מצוה אישית - תתן לך - תהיה אתה השופט והשופט של עצמך - תבחן כל פעולה שאתה עומד לעשות, רסן עצמך ממעשים שצריך להימנע מלעשותם.

היהדות מדגישה במקומות רבים את אחריותו האישית של האדם לשמירה על חייו ועל חיי הזולת. עשה מעקה ותמנע דמים, זהה מראש את הסכנות וצמצם אותם בהתנהלותך, בבחינת "ונשמרתם מאד לנפשותיכם".

צדק צדק תרדף - למען תחיה...

"צדק צדק תרדף" ... כי אם תעשה כן תזכה "למען תחיה וירשת את הארץ אשר ה' אלקיך נתן לך" (טז, כ). כל מי שאינו לא חיגר ולא סומא ולא פיסח ועושה עצמו כאחד מהם, אינו מת מן הזקנה עד שיהיה כאחד מהם, שנאמר: צדק צדק תרדף. (פאה, פ"ח).

בנו של הרב הקדוש מאפטא, הרב החסיד ר' יוסף משה, הוצרך פעם לנסוע ליאסי, ובא לרב הקדוש המגיד מקוז'ניץ לשאול בעצתו. הם נפגשו ושוחחו ביניהם והמגיד הסכים לו, ויום קודם נסיעתו נכנס אליו, ר' יוסף משה למגיד להפרד, ואגב פרידה שוחחו בכמה עניינים. בתוך הדברים אמר לו המגיד:

- ר' יוסף משה, הנה הוא נוסע תמיד בדרך, ומזדמן לפעמים שפוגשים בדרך עני הולך ברגל, ומבקש שיקחוהו על העגלה, כיצד הוא עושה?

השיב ר' יוסף משה: - ודאי, מזדמן לי כמה פעמים כך, ואני מצוה תמיד לאנשי שיקחו את העני ההולך ויוליכוהו למחוז חפצו.

- ולפעמים - הוסיף המגיד לשאול - מזדמן שפוגשים עני חיגר, הולך על משענתו, ומבקש שיקחוהו על העגלה, איך הוא נוהג אז?

- איש כזה - השיב ר' יוסף משה - לדעתי נחוץ יותר לקחתו, כי טורח גדול לו ללכת ברגל על משענתו.

אמר המגיד:

- ולי נראה להיפך. איש בריא סומך על רגליו לילך, ואם מזדמן לו נוסע בעגלה ולוקח אותו מה טוב, ואם לאו ילך הלאה ברגליו. אבל איש שבור ופיסח, והולך על משענתו, איך ירהיב בנפשו לצאת לדרך רחוקה ולסמוך על הנס שיזדמן לו בדרך מי שיקחוהו על העגלה? אומר אני שיש לחשוש אולי הוא אינו חיגר כלל, ועושה עצמו כאחד מהם, ומי יודע תרמית לבו.

הדבר היה לפלא בעיני ר' יוסף משה, על מה ולמה מספר לו המגיד דברים אלה. הדבר נשמר בלבו של רבי יוסף משה.

ביום המחרת נסע לדרך, ובהיות ר' יוסף משה איש זקן שכב על העגלה ונרדם. בדרך פגשו בחיגר אחד, הולך על שתי משענות, והתחנן מאוד שיעמדו עד שיגיע אליהם ויקחוהו על העגלה.

אנשי החבורה של ר' יוסף משה כששמעו את קול תחנוניו ציוו לבעל העגלה לעמוד ולהמתין עד בואו. בינתיים נתעורר הרב ר' יוסף משה ושאלם על מה עמדו באמצע הדרך, והשיבו לו כי איש שבור, חיגר, הולך על משענות, מתחנן להמתין לו עד שיבוא ויקחוהו בעגלה. נזכר הרב בדברי המגיד ויצעק: מהרה נוסו, אל תעמדו! דפק בעל העגלה את הסוסים ונסו משם במרוצה. והחיגר צועק בקול: חוסו ורחמו עלי, והמתינו לי.

כשמוע הרב את קולו זירז את בעל העגלה לרוץ עוד יותר מהר; וכן עשה. פתאום ראו האנשים שישבו כנגדו, ופניהם לעבר החיגר, שחיגר זה לקח את שתי המשענות בידו האחת והתחיל לרוץ בכוח רב אחר העגלה. בראותם זאת נבהלו מאוד וזירזו את בעל העגלה שירוצן בכל המהירות. וכשראה ה"חיגר" כי נכזה תוחלתו ולא ישיגם בשום אופן, לקח אחת משתי המשענות וזרקה בכוח רב אל העגלה; והמשענת אמנם פגעה בהכילה של העגלה, ונקבה בה חור, אבל שום נזק משמעותי לא נגרם להם, והש"ת הצילם ממנו.

(מעשיהם של חסידים)